

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STRUȚEANU, CRISTINA

Mai aproape... mai departe... Fetele pădurii / Cristina
Struțeanu. - Ed. a 2-a, rev. și adăug.. - București : Eikon, 2025

ISBN 978-606-49-1368-5

821.135.1

Copertă: tablou de Luca Florian

Coperți interioare: foto Mircea Struțeanu

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

CRISTINA STRUȚEANU

Mai aproape...
Mai departe...
FETELE PĂDURII

EDIȚIA A II-A
REVĂZUTĂ ȘI ADĂUGITĂ

E I K O N

București, 2025

Cuprins

argument: Cuțit la beregată	5
DE LA BUN ÎNCEPUT	11
ELE	14
EA	22
DRUMUL	35
BABA	40
DE UNA SINGURĂ, SINGURĂ DE TOT	52
DRAGOBETE (ZGRUMBIRUL), botezat RADU, zis și CIPRIAN	70
REÎNTÂLNIREA	80
POIANA ȘI VISUL	95
ÎNARIPATELE	107
GRĂIM, FATĂ, CĂTRE TINE	114
CHIAR SĂ FI EXISTAT ACEA FRUNZĂ?	122
DINTE DE LAPTE	130
PUR ȘI SIMPLU, TOT DESPRE DINTELE DE LAPTE	140
SABATUL PRUNCILOR	149
AFURISIT DE BĂTRÂNE, SUFLETELE BEBELUȘILOR... ..	162
OARE EA SĂ FI FOST, CĂPRIANA?	178
LEAGĂNUL	192
cuvinte..., cuvinte... ..	131
cuvântul autoarei	137

DE LA BUN ÎNCEPUT

Ce bolboroseală! Ce huiet. Tocmai în mijlocul pădurii, unde te așteptai să te întâmpine o pace deplină, adâncă. Adormitoare. Așternută cine știe cum, nu răsufată de prin tufe sau răsărită dintre ierburi, ci coborâtă din văzduh și amortită acolo. Împământată. Într-un fel, captivă. Să pătrunzi, să te scufunzi, să te înconjoare. Să se aștearnă peste tine o plăpumioară de tihnă. Liniște vătuită ca-n omăt. Lichenii atârănători să nu se legene. Nici măcar pânzele de păianjen să n-aibă fior. Mușchii, ferigile și bureții să fi părut de puf, de pluș. De pâslă. Unde, pe neașteptate, dădeai peste un iaz. Te copleșea cu azuriul lui. Părea un fel de ochi al furtunii, atunci când vâjâie uraganul. Se întuneca balta aia numai când norii erau prea apăsători. Vântul n-o atinzea mai niciodată. Ceea ce vălurea pe oglinda ei era doar lumina. Și asta, părelnic. Unde de umbre.

Și acum? Vârtej de șoapte și susur, de alunecare înainte, înapoi, de învârtire pe loc. Cuibare rotite. O apă atât de neliniștită nu poți vedea decât atunci când stă să înceapă o urgie. Furtună aprigă, mare, mare cât pot cuprinde băierile firii. Însă nu era pic de briză, nicio adiere. Sunetele astea șuierate de unde veneau?

Te trezeai că începe să te înțepe în coșul pieptului. Se ghemuia acolo un nod de scaieți. Acolo unde știutorii spun că e, în trupul lor, miezul cerului. Și al creierului de om, că trei sunt, și cel mai puternic în pântec se află. Cel enteric, pe care unii chiar îl numesc – palatul minții. La plexul solar, unde e prins șnurul de argint. Te leagă de cer cordonul acela, te-a legat și de mamă, în burta ei.

Voiai să te îndepărtezi îndată de locul ăsta frământat, din vechea poiană. Dar picioarele se făcuseră de plumb. Și corpul, pe de-a-ntregul de piatră. Cum să nu te ia teama pe sus? Așa greu cum ajunseseși să fii? Doar frica îngreunează, țintuiește. Cum să nu te prindă în gheara ei? Cum să nu te aștepti să... sară din lăcașul lui lacul, care, de data asta, se învolbura, fierbea? Să izbucnească în sus o trombă de apă, să țâșnească valuri cât casa, să se cutremure în străfund pământul? Și poate chiar să se ivească vreun zmeu, balaur, o nălucire spăimoasă, ca-n basmele de demult? Fiindcă nu erau născociri. Doar dădeau altfel de nume celor ce se întâmplau prin vremi. Întruchipau sau vedeau. Chipurile de duh, asta vedeau.

Așteptarea înfiorată din codru, părea că oprise timpul în loc. Cu totul pe dos decât până atunci. Tihna din aer pierise cu totul, de parcă nici n-ar fi fost. Era un timp ce se zbătea răsucit, smucit. Zgomotos. Răsturnat ca într-o găleată cu capac. Și sălta capacul acela, bubuia. Un fel de atac de panică al naturii.

Numai că pădurea, în loc să explodeze, s-a cutremurat lung. Cu ecou. A gemut ca o fiară rănită ce vrea să se vindece. A oftat, a respirat adânc, și un abur liniștitor,

o pâclă fină, s-a prelinș prin buruieni. O rămășiță din pacea de dinainte. Ceața a stins pe încetul tulburarea și s-a așternut uleioasă peste iaz...

Au răsărit dintre copaci și au mers ușor, plutit, făcând cărări-cărări, ființe-făpturi. Fetele-fecioare. Se vede treaba că erau așteptate. Sau momite să vină acolo. Poate atrase, poate vrăjite? Nu cumva poiana devenise o capcană? Altminteri cum de s-a potolit tulburarea? Mirosul de om sub chipul lui femeiesc să fi fost de ajuns? Și totul părea a cere atingere...

Și-au desprins de pe cap marame, năframe, basmale.
Văluri și eșarfe. Le-au așternut blând, cu grijă mare, peste apă. Au mângâiat-o, iar lacul s-a dovedit deodată a fi un ciubăr uriaș, peste care ele, fetele, s-au aplecat și au chemat...

Se oglindeau pe sine, dar cereau să răsară altcineva. Să-l vadă pe dată. Ca ielele pe Limir Împărat, atunci când băteau din picior în podea, după ce se săturaseră de jucat. Degeaba... Numai că se pornise alt joc.

Heei Băiete Cucuiete,
Heei Băiete – Dragobete,
Unde te-ai îndepărtat?
Unde ne-ai de tot plecat?
Te năimisem împărat...

Și, uite așa, ai dezertat...
Dragobete, Dragobete...

Pur și simplu nu știau că știu, vers cu vers, toate câte s-au pornit să curgă. Vorbă cu vorbă... La început se

priveau mirate și întrebător. Tu cunoșteați ghiersurile astea?!, se citea în ochii lor. Apoi, totul a luat-o la vale de neoprit. Simțeau cum sunt ridicate pe sus de-un fel de vânt mult prea puternic, care le sufla în pânze...

Frunzuleană, lemn uscat,
Că mămuca-i l-o scaldat,
Cu apșoară din vad,
Să umble din sat în sat,
Cu apșoară din iaz,
Să fie fetelor necaz,
Cu apă din trestioară,
Să umble din țară-n țară,
Cu apșoară dintre spini,
Să umble tot prin străini...

Dragobete, Dragobete...

Turnai apă din fântână,
Poți să torni o săptămână,
Doru arde mai adânc.

Și, pe încetul, apoi năvalnic, s-au pornit pe suspinat cu oful în gât, de parcă cineva anume le poruncise. Să se oprească. Să-și tragă sufletul. Le ceruse un respiro, o pauză. Sau măcar un contrapunct sonor. Nu păreau însă a băga de seamă. Incantațiile au reînceput îndată, cu același ritm, dar cu voci mai apăsatate. Totul era cât se poate de

ciudat. Intraseră de-acuma, pe neștiute, în atmosferă de blestem.

Să n-aibă stare, nici alinare,
Până la mine n-a plecare...

Dragobete, Dragobete...

Trenule, n-ai avea parte
De șinele de sub roate,
C-ai dus pe dragul departe.
Nu știi unde l-ai dat jos,
Că-napoi n-a mai întors;
Nu știi unde l-ai lăsat,
Că-napoi n-a înturnat...

Dragobeeete, Draagobete...

Aici, câteva dintre fete se trântiră în iarbă, ba o și smulgeau cu un fel de furie. Cu foc și năbădăi. Nu fir cu fir, ci smoc cu smoc. Jeluiau înainte însă. Nu lepădaseră cântarea, care se rostea singură, odată pornită. Nici n-ar fi putut. Se transformaseră ușor-ușor în păpuși mecanice. Întoarse c-o cheiță. Unele aruncau cu pietricele în apă, pietre din cele plate, turtite, care săreau ca broscuțele, de parte, mai departe. Din loc în loc. Iscau cercuri de unde. Iar ochiurile din apă erau mișcătoare. Se duceau și se întorceau pe tot luciul. Era un du-te vino în tot lacul. Zăpăcitor.

Iar ele cântau sacadat vorbe caraghioase de fapt, de care nu erau defel conștiente, c-ar fi pufnit în răs. Trecuse vremea acelor ziceri, cum prea bine ar fi știut cu toatele. Ce ciudat. Incantația le locuia, le înlocuia gândirea. Era vie, cu forța ei proprie.

Pentru dragul care-mi place,
Nici părinții n-au ce-mi face,
Nici primarul satului,
Nici domnii orașului...

Luciul apei învolburate se arcuia pe pereții pădurii. Se reflecta. Fiindcă așa păreau copacii, ziduri, de compact ce era frunzișul lor. Iar jerba de lumini îi mătura. Cum umblă farul peste valuri. Merge înainte și revine. Proiectează fuior de strălucire. Apoi adâncire în întuneric. Și iar. Și iar. Bineînțeles, totul năștea fior. Descântecul creștea. Ochii fetelor sticleau, dar ele nu vedeau. Nimic în jur.

La biserica-ntr-un lemn,
Să-ngenunchi, să te blestem,
Să te usuci ca lemnu,
Ca lemnu neroditor,
Ce nu face vara flori
Și umbră la călători
Oi îngenunchea și-oi plânge
Să nu crezi că nu te-ajunge.
Dragobete, măi băiete...

Și, deodată... Deodată, răsună cu tărie o voce. Nu a uneia dintre ele. Limpede. Ci a cuiva străin ce nimerise peste adunătura de fete. Din întâmplare? Nu, nici vorba. O nălucă? Nu, altă femeie.

— Heei, caraghioaselor! Zălude ce sunteți! Am simțit eu că se petrece ceva în inima pădurii. Am simțit. M-a ajuns freamătul și m-a speriat. Nu ascund asta. N-am de ce. Îmi tremurau din senin picioarele. Rău de tot. De obicei nu mi-e frică de mai nimic. Însă... E loc de mare taină aici și simțeam că se cuvine să-l apăr. Aveam îndreptățire. Până acum n-a răzbit nimeni încoace. Numai eu, de ani buni. De când mă știu. Ce era înainte n-am habar, doar din povestiri. Era, fără tăgadă, de poveste.

De aceea, poate, a și izbucnit acum asemenea vuiet. De parcă pădurea voia să-mi dea de veste. M-a pocnit deodată zgomotul, vibrația. Aerul s-a vălurit și m-a ajuns.

Voi erați, carevasăzică. Cum nu? Ba bine că nu! V-ați încumetat și ați venit. V-ați adunat una cu alta și v-ați crezut puternice, nu? Ei bine, nu! Nu sunteți. Nu vedeți că cel chemat nu vi se arată? În zadar sunteți grup. O biată ceată de fete. Energii una peste alta, una lângă alta. Și?! Se vede treaba că, printre voi, nu-s toate virgine... Asta-i. De asta nu se arată chip pe apă. Așa să știți, de stați și vă întrebați. Acum, aflați!

Cea care vorbise se apropia băț, se ținea dreaptă ferm pe potecă. Avea pas măsurat, nu grăbea, nu șovăia. Înainta implacabil, de-ți venea să te retragi, să dai înapoi.

Dar unde? De jur împrejur copacii strângeau rândurile. Și lângă ea sălta un cerb-cerbulean, un pui mai măruț, cu coarne în creștere și un fel de teacă de piele groșcioară pe ele. Ramuri de os învelite. Nu-i căzuse catifeaua de carne ce le învelea, nu-i venise vremea să ajungă cerb deplin. Se ținea după tânără ca după cerboaița mamă. Nu-i era clar ce-i cu el pe lume? Nu, era altceva la mijloc.

Fetele s-au vânzolit pe dată. De parcă s-au trezit, scuturate, din somn adânc. S-a și auzit un Aaaaa... Și-au adunat pânzăturile, vălurile înnodate, basma cu basma, ca pe niște aripi de cârpă încălcite. Le strângeau și le împătureau de parcă ar fi fost o parapantă prăbușită. Văzuseră asta pe micul aerodrom de la marginea muntelui. Iute, cu stângăcie, se împotmoleau, se înroșiră și au sfârșit prin a râde.

Întâi un mic sunet, mai mult icnit. Apoi, pe încetul, cascadă. Rostogolită pe îndesate. Cum se părea că nu pot opri descărcarea de hohote, tot tânără nou venită le-a stăvilat, cu un pumn ridicat în sus. Cum face un dirijor, când decide să încheie brusc desfășurarea amplă a unui cor. Doar ici-colo se mai auzeau răbufniri. Ecouri plâpânde.

Pur și simplu, fetele au rămas cu mâinile împletite, în devălmășie, și cu răsul în gâtlejuri.

Apariția acelei siluete, de după copacii bătrâni, mulți uscați, strămbi, pe care-i ocolea șerpuit, le îndepărta crengile de pe față și desprindea lichenii încurcați în păr, continua să le dea un soi de friguri, un frison. Se simțeau prinse asupra faptului, în culpă. Dar cu ce greșiseră oare?! Rostiseră niște descântece de demult, bine știute, atâta

tot... Se uitau ochi în ochi, una la alta, de parcă acum se vedeau prima oară. Și au sfârșit prin a pleca privirile în jos.

Iar cea mai îndrăzneță, după ce-a tușit un strop, și și-a aruncat o suviță de păr pe spate cu un gest nervos, a încercat să se rățoiască. Cu voce nefirească, spartă.

— Ești Cipriana, nu-i așa?

S-au alăturat brusc și alte glasuri. Curajul crește cu sau fără drojdie. Destul să începi că dospește. Să înceapă cineva..., cineva, oricine.

— Cipriana Mare?

— Sau, cumva, Cipriana Mică?

— Mai curând cea Mică. Cea Mare a dispărut din plaiurile astea.

— Nu mai e nicio veste despre ea de multișor.

— Ce, parcă de tine, hmm, Mititico, știam ceva?!

— Sigur, acum, pe tine te iubea Dragobete, nu?

Întâi o iubise pe ea, nu?

— Era iubăreț, nu-i așa?

Toate acestea le spusese cu voce timidă la început, să nu supere, să n-o facă să plece pe cea răsărită în poiană. Intuiau că le-ar putea ajuta să găsească drumul înapoi. Că, de venit, nici ele nu înțelegeau cum dăduseră peste locul ascuns. Simțeau însă că sunt total rătăcite și în veac n-ar fi știut să dibuiască vreo potecă îndărăt, de era

vreuna nevăzută, înierbată... Se treziseră de-a binelea acum. Și tatonau cu întrebări...

— Numele lui te-a adus, nu?

— Unde e, l-ai ascuns?

— Știm că și tu îi spuneai acum așa: Dragobete.

Nu mai era Radu, Zgrumbirul, nici pentru tine.

— Ce-ai făcut cu el?

— Ceee?

— De aia ai apărut aici, să-l ții strâns, să nu ne lași să-l aflăm?!

— Te-ai trezit să ne învinovățești!

— Haida de!!!

— C i- p r i- a- n a, bineînțeles. L-am chemat pe el și am dat de tine!